

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079856608/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

veien, skar over Helsingørsveien, og løb tværs over Marken forbi det nyligt opførte Thinghus ind i Slotshaven, hvis høie, mørke Lindeallee modtog os i sin beskyttende Skygge.

Vi var i Slotshaven, og jeg var ude af min Arrest. Jeg stod lidt og saae paa Thinghuset med sine røde Mure og sine smaa tilgitrede Vinduer, og jeg spurgte mig selv, ikke uden en vis hemmelig Følelse af Skyld overfor de menneskelige Love, hvad Følgerne vilde blive af denne min Undvigelse. Min Ven var ligesaa raadvild som jeg; det syntes, at det Ubestemte og Drømmende atter havde taget Overhaand hos ham, og det var maaske ikke langt fra, at vi var vendt tilbage igen. Dog, dette forekom mig at være en Skam. Var Skridtet endelig gjort, saa skulde det gøres helt ud; men hvorhen? Langs Søen turde vi ikke vise os, og det var dog det smukkeste, tillige ogsaa det køligste Sted.

Vi gaar hjem til Moder! raabte Adolf.

Hvor er der?

I Skipperalleen.

Lad gaa da!

Jeg turde næppe tilstaa for mig selv, hvor glad jeg blev over dette Forslag. Naar vi nu blot ikke mødte de hjemvendende Fiskere undervejs; men det havde vel ingen Nød; de blev vel ude til Aften. Vi luskede os med den onde Samvittigheds ængstlige Skridt opad Alleen til Laagen med det snurrige Navn »Kikkenborgporten«, og derfra satte vi saa i Spring tværs over Slotsgaden og ned i Skipperalleen med de gamle, skyggefulde Kastanietræer og den forfærdelig slette Brolægning.

Her skal vi ind! sagde Adolf, og standsede udenfor en lille Kottage, der med et Stykke Have foran viste sig paa den venstre Side af Alleen mellem Kastanietræernes tætte Løv.

Hvor længe har I boet her? spurgte jeg, tøvende med at følge efter min Ven.

Kun en Ugestid. Kom nu. Der staar Moder i Døren!

Ah, velkommen, tapre Hr. Krigsmand. Se, det kan jeg lide; Bekendtskabet sluttet, og Venskabet allerede begyndt med at man gør hinanden et dobbelt Besøg den samme Eftermiddag.

Jeg tog min Hat af og gik rødmende over det lille Stykke Have hen til den høie Dørne.

Hun tog min Haand og beholdt den lidt i sin; derpaa, ligesom for